

Yara Defteri

BURCU ALŞAN

—
Roman
—

DK

Burcu Alşan, 1978'de doğdu. İlk ve ortaöğrenimini İzmir'de tamamladıktan sonra ODTÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi'ni bitirdi. Bankacılıkla başladığı 24 yıldır devam eden kurumsal hayat kariyerinde halihazırda uluslararası bir firmada Karadeniz Ülkeleri Direktörü olarak çalışmaktadır. Evli ve 2 çocuk annesi Alşan'ın bu yoğun temponun içinde, kalbinin bir odasında çocukluğundan beri hep taşıdığı edebiyat aşkı 2021 yılında basılan Derinde Saklı adlı ilk romanı ile vücut bulmuştur. Hayatını kazandığı mesleğine ve ruhunu beslediği okuma-yazma tutkusuna eş zamanlı devam etmektedir.

YARA DEFTERİ

Yazan: Burcu Alşan

Editör: Nimet Kirşan

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2024 / ISBN 978-625-6162-26-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Seda Mit

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yara Defteri

Burcu Alşan

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Orhun'a...

10.01.2020

İstanbul

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKİR

Tezahür

“Bir kadınla üç şey yapabilirsin;
ya onu seversin, ya onun için acı çekersin
ya da onu yazarsın.”

-L. Durrell

Araba yavaşça konferans salonunun önünde durdu. İçinden hafif kıvrıkcık, dağınık kır saçlarıyla orta yaşlarını sürmekte olan iri yarı bir adam indi. Göz kenarlarındaki ince çizgiler ve saçlarına düşen grilikler olmasa spor yaptığı ve modayı takip ettiği her halinden belli görünüşüne aldanır, yaşından daha genç zannederdiniz. Kahverengi tüvit paltosuyla, pırl pırl parlayan ayakkabıyla kendinden emin ve hoşnuttu. Birkaç adım atmıştı ki bir genç kız ordusu etrafını sardı. Her yaştan dinleyicisi olan, yılların eskitemediği kadife sesli bir şarkıcı ya da çok sevilen bir sinema oyuncusu olduğu düşünülebilirdi fakat kızların ellerinde tuttıkları ve adama imzalaması için uzattıkları kitaplardan bir yazar olduğunu tahmin etmek daha akıllıca olurdu.

Dayanılmaz olduğunu bildiği, çalışılmış bir tebessüm koydu adam dudığına; etrafını saranlarla sohbet başlandı. Elleri, bir şeyler anlatırken hep hareket eden elleri, garip bir biçimde güven veriyordu; düşersen tutarım der gibiydi. Birkaç kızla göz temasını uzun tutmasından çapkın olduğunu anlayabilirdiniz. Mavi gözlerinin hakkını veren, romantik aşk romanlarının hercai yazarlarından biri olmalıydı; yazdıklarıyla yaşadıkları arasında uçurumlar barındıran... Gözleri, ellerinin tersine, düşersen tutmayanlardan

olduğunu söylüyordu. Kendine âşık, yarattıklarına herkesten daha hayran sanatçıları, insan uzaktan bile tanırđı; galiba onlardan biriydi.

Magazin sayfalarından düşmeyecek kadar hareketli, birbirinden güzel kadınlarla çevrili şatafatlı dünyasından, romantik ve naif başka dünyalar yaratabilen; okurunu yazdıklarına inandıran meşhur aşk romanları yazarı Cem Toker, kalabalık konferans salonuna aşk hakkında konuşmaya işte böyle gelmişti.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Tevafuk

“Kâinatta, tesadüfe tesadüf etmek imkânsızdır.”

–Sokrates

Çoğu insan aşktan bahsetmeyi kolay zannederdi. Hafife alırdı entelektüeller ve bazı edebiyatçılar kendisini; ince bir dudak bükmeyle burun kıvrırırlar ve yazdıklarını küçümserlerdi. Oysa dinlerken basit görünen sözler ağızdan dökülmeye kalksa o eleştirmenlerin çoğunun dilinde taş olur kalırdı. Ama işin kuralı, çok beğenilmenin bedeli, çoksatan olmanın faturasıydı bu; farkındaydı Cem. Eleştirenlere ve tumturaklı ağır roman yazarlarının burun kıvrımlarına rağmen salon yine doluydu. Merdivenlerden sahneye doğru yavaş yavaş inerken kuvvetli bir alkış koptu. Ne olursa olsun insanlığın en eski meselesi aşktı. Dünyada kol gezen kötülüğe, onca yıkıma, bunca zorbalığa rağmen insan hiçbir dönemde aşk romanları okumaktan ve aşktan söz etmekten vazgeçmemişti. Şimdi yine elinden geldiğince, inandığı kadar aşkı bulabilme ve koruyabilme ihtimallerini anlatacaktı Cem. Kaleminden o güne dek dökülenler, ağızından birazdan dökülecekler, kalbinden gerçekten geçenlerdi. Sahte değildi; barındırmadığı incelikleri, hissetmediği duyguları karşısındakilere geçirebileceğine hiçbir zaman inanmamıştı. Romanlarının da çok satmasının sebebi buydu; kalple yazardı. Satıp satmayacağını, eleştirmenlerin beğenip beğenmeyeceğini hiç düşünmezdi. Yayınevinin dayatmalarına, reklamcıların dediklerine kulaklarını tıkardı. Bazıları gibi popüler dönem olaylarını, bildik kronik Türkiye sorunlarını ille de

hikâyenin bir yerine sıkıştırmaya çalışmaz, bilakis kaçırdı satış rekorları kırmak için yapılan hesap kitaplardan, reklam kampanyalarından... Belki de buydu minik sırrı, sadece kendi kalbini tedavi etmek için çıktığı yolun tüm kırık kalplere değebilmesinin sebebi.

Tek bir kusuru vardı bu yolda: Yazdıklarını kendi hayatında uygulayamamak...

Yıllar önce hayatını ikiye ayıran o meşhur dönemde bir Cem'i öldürmüş, sahneye bir başkasını buyur etmişti. Korunmak için kabuğunu sertleştiren bir deniz canlısı gibi tanıştığı tüm kalplere taş muamelesi yapan yeni bir adam yaratmıştı. İçinde sakladığı o naif Cem artık sadece romanların dünyasında yaşıyor, satırlara sığınan sözcüklerle roman kahramanlarının ağzından konuşabiliyordu. O adam hiç onaylamıyordu bu yeni halini ama artık sözüne pek itibar edilmiyordu. Sanki eskisi kalpte, yenisi beyinde yuvalanmış; aynı bedende kiracı iki ayrı adamlardı. Yeni Cem'in hoyratlıklarına aldırmayan eskisi, kendi dünyasında yaşıyor, vitrindeki yazarın kaleminden taşan satırları dur durak bilmeden yazıyordu. Belki de esas sır buydu: O kitapları kalpte yuvalanmış başka bir adam yazıyordu. Ve elbette içinde başka bir ben taşıyanlar, kalpleri acıyanlar, yaralı ve yorgun olanlar birbirlerini kelimelerden tanıyordu. Yazar, okuru ile böyle buluşuyordu.

Moderatör koltuğundaki ünlü gazeteci, şatafatlı bir girişle konuşmasına başlayınca Cem düşüncelerinden sıyrıldı. Salondaki katılımcıların sorularını almaya başlamadan önce, kadın klasik sorularını illa da sormak istiyordu: Son kitabın gördüğü ilgiden memnun muydu, karakterlerini gerçek hayattan mı seçiyordu –en çok bu soruya ifrit olurdu; yazarların sadece tanıdıklarının hayatlarını ya da kendi başlarından geçenleri yazsalar birer ayaklı sosyopata dönüşeceklerini nasıl görmezlerdi–, en üretken zamanlarını mı yaşıyordu, vesaire vesaire... Bu ısınma sorularıyla fazla vakit kaybetmek istemeyen Cem sözü bir an önce gençlere vermek istiyordu. Ülkenin en eski üniversitelerinden birinin ede-

biyat fakültesindeydiler; bu pırl pırl yüzlerden çıkacak soruları duymaya can atıyordu.

“Hep sorulur, sorgulanır ama bir kere de edebiyat kulübü olarak biz soralım,” dedi sözcükleri aceleyle seçen şirin bir kız. “Mutlu aşk var mıdır sizce?”

“Sizce mutluluk var mıdır?” diye soruya soruyla cevap verdi Cem gülerek.

“Ya da nedir mutluluk? Varılacak bir nokta mıdır? Bir hedef midir tam on ikiden vurulacak? Belki de en büyük hatayı mutluluğu ve mutlu aşkları arayarak yapıyoruz, kim bilir?” dedi ve kısa bir es verip gözlerine baktı birkaç öğrencinin. Sonra devam etti. “Aşkın kendisini sevebilsek, içinde barındırdığı mutluluk ve mutsuzluklarla, inişler ve çıkışlarla... Kavuşmalar ve ayrılıklar arasında bir yerde asılı kalabilsek... Doya doya yaşayabilsek; korkmasak üzülme ihtimalinden, bitmesinden, ayrılmaktan... Bu korkularla aşklarını daha başlamadan bitiren kaç kişi görmüşsünüzdür şimdiye dek bir düşünün; belki bizzat siz, sırf korktuğunuz için, sırt çevirdiniz bir aşk ihtimaline? Oysa biraz bıraksak kendimizi aşkın kollarına, derinliklerine... O zaman göreceğiz zaten aşk da mümkün, âşıkken mutlu olmak da!”

Ne kadar buğuluydu sesi, eskiden de böyle miydi? Yoksa acılar ve yaşanmışlıklar zamanla sesteki neşe tınlarını kadife bir perde gibi örtüyor muydu? Çatallı, derinden gelen bir sesle aşk hakkında konuşan bu adam, ne biliyordu ki aslında aşk hakkında?

Gülümsedi birkaç yüz kendisine, bazı kafalar sallandı evet anlamında; derken salonun arka kapısı açıldı ve birisi paldır küldür, düşercesine içeriye girdi. Bu kadar gürültülü bir giriş yapacağını tahmin edemeyen genç kız; bütün başlar kendisine çevrilince, şaşkınlıkla ilk iki basamakta bir daha takıldı. Neyse ki düşmeden toplandı.

“Çok pardon, özür dilerim,” diye kıpırdandı dudakları, kendisine çevrilmiş başlara.

“Rica ederiz, buyurun, biz de sizi bekliyorduk,” dedi Cem te-
bessümle.

Salon kakkahaya boğuldu. Dinleyicileri güldürmenin egosunu
okşayan hazzıyla devam etti. “Buyurun, yaklaşip şöyle oturun,
yerinizi ayırdık,” dedi en ön sıradaki tesadüfen boş kalmış tek
koltuğu göstererek; ince, alaycı, yarım gülümsemesiyle de ekledi.
“Hatta sorunuzu da sorun, böyle hevesle konferansa katıldığınıza
göre sorunuz hazır olmalı.”

Kız yüzüne dökülen uzun siyah saçlarını geriye atıp ürkekçe
merdivenlerden aşağı doğru inmeye başladı. Sahneye doğru yak-
laştıkça yüz hatları yavaş yavaş aydınlanıyordu. “Çok pardon,
gerçekten, elbette sorum hazır, sıranın bana geleceğini pek düşün-
memiştim ama...” diye kelimeleri geveliyordu ağzında heyecanla.

Sesi güçlkle duyuluyordu. Basamakları bir uçurumun kenar-
ından geçer gibi yavaşça iniyordu. Öyle çekinerek atıyordu ki
adımlarını son basamakta uçurumun dibine yatacak ve haykırac-
ak gibiydi: *Ölmek, uyumak için...*

Neyse ki durakladı. İki üç basamak daha inip eline tutuşturul-
an mikrofona baktı, sonra da Cem Toker’e. Bir kez daha nefesini
ayarlayıp soruverdi:

“En mutlu biten romanlarınızda bile öyle ya da böyle hep bir
terk edilenin olması tesadüf mü yoksa kendi hayatınızın bir teza-
hürü mü?”

Sorusunun karşı tarafta bırakacağı etkiyi merak eden genç ka-
dın, az önceki girişinden mahcup, kaçamak bir bakış attı yazara.
Başka birinin dudaklarında çok sert duracak bu soruyu öylesine
yumuşak bir sesle ve naif bir edayla sormuştu ki... Sorusundan
gurur duyduğu belli bir şekilde kalan basamakları hızla indi. Ya-
zarın gösterdiği gibi tam onun sahnedeki yerinin karşısına denk
gelen koltuğa havası alınmış bir poşet gibi kendini bıraktı.

Yüzünün ve ellerinin havada izlediği yol, saçlarının yanında
konuşmasındaki o eda, o başını hafifçe yana eğiş, havaya kalkan

sağ kaş da Cem'i dondurmuydu. Nutku, nefesi, kalp atışı tutulmuştu. Karşısında gördüğü bir yağlıboya tablosu kadar güzel bu gencecik kız tek bir insanı hatırlatıyordu; sanki yıllar öncesinden çıkıp geliveren ve tam karşısına oturup hiçbir şey olmamış gibi sorusunu soran...

Salonu kaplayan buz gibi sessizliğe ilave olarak Cem de öyle tutulup kalınca coşkulu moderatör müdahale etmek zorunda hissetti. "Cem Bey, ne dersiniz bir ara verelim mi?"

O an toparlandı Cem. Sesinin titremesine engel olabilmek ümi-diyle biraz daha zaman kazanmak için geniş gülümsemesini yüzü-ne yerleştirip yutkundu. Elbette ara vermeyecekti; zayıflığı mazide kalmıştı. Mavi gözlerindeki bakışı yumuşatıp, önce salondakilerin üzerinde gezdirdi. Sonra cevabı bekleyen kıza sabitledi.

"Travmalarımızı ne kadar aştığımızı sansak da, yaralarımızın kalın kabuklar bağladığına kendimizi inandırsak da geçmişimiz hep bir hayalet gibi satırlara sızar." Tekrar yutkunup devam etti sözlerine. "Ve bunda utanılacak ya da saklanacak hiçbir yan olmamalıdır."

Dışarıya taşan sesin, içinde konuşanla uzaktan yakından ilgi-si yoktu. Kalp krizi geçiriyordu içindeki yorgun adam. Böyle bir benzerlik mümkün olabilir miydi?

"Yoo," diye atıldı hemen kız. "Beni yanlış anlamanızı istemem, bence de bu çok kıymetli bir şey; yaşadıklarınızı saklamadan, kalbinizi gizlemeden ortaya koyabilen bir yazar olduğunuz için bence bu kadar seviliyorsunuz, her yaştan kadın tarafından okunuyorsunuz. Hem bir annenin hem de kızının başucu kitabı olabiliyorsunuz aynı anda."

Ne uzun konuşmuştu, nefesini ayarlayamayıp birkaç yerde durmak ve derin nefesler almak zorunda kalmıştı ama olsun, yine de yapabilmişti işte. Bülbül gibi şakıyordu, kendisini kutladı.

"Bu kadar şanslı bir insan olduğumu bilmiyordum," diye atıldı Cem. "Evinize girebilmek, hem de iki odaya birden benim için

onurdur, küçük hanım,” dedi zorlama bir neşeyle, prova edilmiş bir maskeyle...

Salondakiler hep bir ağızdan güldü. Kız da güldü. Kız gülünce tüm unutulmuş âşıklar güldü bir anda. Dünya Cem’e yıllar önce bir bahar sabahında baktığı gibi gülümseyerek baktı. O gülüşü tanıyordu.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Talih(siz)

“Zaman kelimeler gibi sekiyor bakışında senin...”

–Ahmet Telli

Söyleşinin devamı yazar için bir sis bulutu içinde geçti. Alışılmış sorulara klasik cevaplar verirken, ondan yana bakmamaya çalışırken, bakmaktan kendini alamazken, gözlerine ve sesindeki o aptal heyecana söz geçiremezken dakikalar uçup gitti.

“Bize ayrılan sürenin sonuna geldik!” derken moderatör, Cem kendini dağılmış ve allak bullak hissediyordu. Yıllar vardı ki onu düşünmemişti ve yıllar vardı ki onu düşünmeden tek bir günü bile geçmemişti. Düşündüğünü fark etmeden düşünmüştü sevdiğini; kendine bile itiraf edemeden her gün adını anmıştı. Derinlere işlemiş o büyük yarayı unuttuğunu sanan her ölümlü gibi geçmişin karanlık odalarından anıları hep yeniden çağırılmıştı. Özlemek ve o günleri anmak canını ne kadar yakıyor olsa da ruhuna da bir o kadar iyi geliyordu. Özlemek ve acı çekmek sevmeye engel değildi çünkü. İnsan sevdiğine ne kadar kızgın ve nefret dolu olsa da nefret de sevmeye engel değildi. Hem sevip hem kızabilirdi insan birine. Hem nefret besleyip hem delicesine âşık olabilir, zamanın sonsuzluğunda âşık kalabilirdi.

Şimdi karşısına Sedef’in gencecik bir kopyasını çıkaran makus talihine, hiç yüzüne gülmeyen o alnına acemice yazılmış yazısına, üstesinden gelemediği ve hep aynı sonla biten abuk sabuk aşk hayatına okkalı bir küfretse, ana avrat sövse, yırtıp atsa tüm yazdıklarını ve öldürse kendini, biter miydi bu işkence? Daha ne kadar

sınanabilirdi bir yürek? Belki de unutamamak lanetiyle doğmuştu. Çok seven ve hep terk edilen ama yine de unutamayan ahmak olmakla kesilmişti cezası daha o doğmadan. Belki değildi; emindi bundan! Oysa hayatının son yirmi yılında geçirdiği değişime tanıklık eden çocukluk arkadaşlarına ve peşinden ayrılmayan hayranlarına göre dünyanın en şanslı adamıydı. Kendini ahmak gibi gören birinin, sayısı hiç de az olmayan başkaları tarafından harikulade sıfatlara mazhar olması hayatın büyük bir ironisi olmalıydı. Yüzlerce hayrana ve sıklıkla değiştirdiği sevgililerine rağmen geçmişini hatırlatan gencecik bir kadınla yeniden dağılıvermesi, duyarlılığını kaybetmediğine bir işaret olabilir miydi? Ya da zayıflığın devam ettiğine dair bir delalet?

Onu daha yakından görüp konuşma fırsatını kaçırmak istemiyor, salondan çıkmak için acele ediyordu. Tüm kalbiyle, dışarıda, imza için sıraya girenlerin arasında olmasını diliyordu. Madem o kadar koşa koşa gelmişti söyleşiye, muhakkak bekliyor olmalıydı onu? Acaba burada, edebiyat fakültesinde mi okuyordu? Hiç fark etmezdi, önemli olan doya doya, kısacık bir an da olsa kızın gözlerinin derinlerine bakabilmek ve yeterince şanslıysa eğer Sedef'i bir kere daha görebilmektir.

Yengeç adımlarıyla, yavaş yavaş yürüyor gibi yapıp aslında içinden koşturarak, kokteylin ve imzanın olacağı salona geçti. Gözleri kızı aramaya başladı. Etrafı, kendini çok önemli zanneden öğretim görevlileri, akademisyenler, dayanılmaz güzellikte olduğunu düşünen cilveli kızlar, yanına yaklaşmaya cesaret edemeyip delice bir göz hapsi sunan çekingen hayranlar, zekâlarını göstermenin tek yolunun en orijinal ve absürt soruyu sormak olduğunu düşünen ukalalarla sarılıyken o tek bir kişiyi arıyor ama bulamıyordu.

Gönülsüzce, imza için ayrılan masaya yürüdü. Belki de çoktan gitmişti, belki de o hep acelesi olan, hiçbir yere vaktinde yetişemeyen nice beceriksizden biriydi. Beceriksizler de yürek burkarlardı bazen, bilmeden...

Kaç saat sürerdi acaba imza? İçi kesif bir sıkıntıyla doldu. Yine de şükretti. Hâlâ seviyordu imza günlerini; ilk günlerdeki, ilk kitaplarındaki kadar heyecanla olmasa da ruhuna değdiği insanlarla buluşmayı, ortak duyguları paylaşmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Okuduğu bir bölümün hayatını değiştirdiğini söyleyen bir okurun gözlerinin içine bakmayı, bir kelime duyup hülyalara dalmayı, birilerinin başucu kitabı olabilmeyi başka hangi duyguya değiştirdi ki? Yazmasının ne anlamı vardı bunlar olmasa! Yıllar önce kendi kendine küçük hikâyeler yazarken de, gönderilmemiş aşk mektuplarını çekmecelere saklarken de, şimdi binlerce insan tarafından okunurken de içindeki yazma aşkı aynıydı aslında. O zamanlar sadece bir kişi okurdu yazdıklarını, bir tek ona okutmaya cesaret ederdi. Şimdiyse hiç tanışmadığı ama aslında çok iyi tanıdığı on binler vardı. Kelimelerden görünmez bir bağ kurduğu ruh eşleriydi onlar. Aynı kitapları okuyanları, aynı filmleri sevenleri hayat belki her zaman karşılaştırmazdı ama oralarda bir yerlerde, birilerinin de tıpkı sizin gibi o kitapla, o replikle, o şarkıyla hislendiğini bilirdiniz. Aynı kitapta aynı cümlenin altını çizerdiniz habersiz... Aynı filmin hep de o sahnesinde, gözyaşlarınız sormadan yanaklarınıza düşerdi. Kalpten bağlıydı bazı insanlar birbirine...

Fakat şimdi, ne olursa olsun, tahammülü yoktu hiç kimseye, hiçbir şeye! Tek istediği çekip gitmek, İstanbul'u uzaktan seyreden çatı katındaki sığınağında manzaraya bakıp delicesine içmektir.

Bu düşünceler kafasında, gözleri hâlâ etrafta, kalabalığın içinden süzülerek masanın yanına kadar gelmişti ki kızın arka köşede olduğunu gördü. Yalnız başına, sırtı duvara, gözleri öylesine boşluğa dayalı bekliyordu. İçine su serpildi, kalbi garip bir aksak ritim tutturdu. Durdu ve gözlerini ayırmadan, çekinmeden doğru ona baktı. Konferans salonundakinden daha parlak bir ışıktaki bu tanıdık yüzü şimdi daha net görebiliyordu. Aynı siyah gözler... Kız kendisine bakıldığını hissetti, başını kaldırıp yazarın

gözlerinin içine hafif ve mahcup gülümsedi. Kısa bir tereddüitten sonra sırtını ödünç verdiği duvardan çekerek ürkekçe masaya yaklaştı.

“Kalabalığa karışmamışsınız?” dedi Cem sandalyeye oturmadan.

“Kalabalıklar pek bana göre değil! Burada sizi bekliyordum,” diyerek elindeki kitabı uzattı.

İlk kitabıydı bu Cem’in: *Geride Kalan*.

Belki ilk kitabı olduğundan, belki de hayatının büyük aşkını anlattığından kendisinin de en sevdiği kitaptı. Biten bir aşkın ardından kendinden yeni bir ben yaratmasının hikâyesiydi. Öyle zor şartlarda yazıp bitirmişti ki onu... Her sayfayla acısı tazelenmiş, sonunda içinden başka bir adam doğmuştu.

Acaba farkında mıydı bu kız elinde tuttuğu romanın kahramanına ne çok benzediğinin... Bilse ne çok şaşırırdı. Bilmek ister miydi? Yıllar sonra beklenmedik bir anda ilk kitabına rastlamak zihninde geçmişe uzanan bir kapıyı ardına dek açtı; ışık hızıyla hatırladı Sedef’in öncesini ve sonrasını... Hayat sadece ölmek üzereyken bir film şeridi gibi geçmiyordu demek ki insanın gözlerinin önünden; dönüm noktalarında da vardı bir film gösterimi!

**Yaralı doğuyoruz dünyaya...
Anne karnından ayrılmak zorunda kalarak,
hayata ağlayarak başlıyoruz.
Sonra hep o aynı güvenli, emin, sıcak yeri arıyoruz...
Bir ev istiyoruz sığınabileceğimiz,
bir aile istiyoruz hiç terk etmeyen, boş vermeyen,
yok olmayan; bir sevgili istiyoruz bir ömürlük tamamlayan...**

Oysa hayat doğum yarasının üzerine yeni yaralar eklemeye devam ediyor. Hiç incinmeden, bir kere bile düşmeden, hatta pes edip sonra yola yeniden devam etmeden hayatın günleri geçmiyor. Biz de her yaşadığımızı kalbimizde gizli gizli tuttuğumuz o deftere yazıyoruz:
YARA DEFTERİ'NE...

Ne kadar saklasak da,
İnkâr da etsek,
Eninde sonunda defterimiz kadar oluyor hayattan anladığımız;
“Ona rağmen ve onun yüzünden” kararlarla dolu...

